

Sygnatura akt II Ca 661/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 maja 2022 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Agnieszka Cholewa- Kuchta
-----------------	----------------------------------

po rozpoznaniu w dniu 16 maja 2022r. w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa J. M.

przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa-Nowej Huty w Krakowie

z dnia 21 stycznia 2022 r., sygnatura akt I C 2176/19/N

1. oddala apelację,
2. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 450 zł (czterysta pięćdziesiąt) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

Sędzia Agnieszka Cholewa- Kuchta

II Ca 661/22

UZASADNIENIE

Niniejsza sprawa była rozpoznana przez Sąd Rejonowy w postępowaniu uproszczonym i również Sąd Okręgowy, jako Sąd drugiej instancji, rozpoznał ją w postępowaniu uproszczonym, a ponieważ nie prowadził postępowania dowodowego uzasadnienie wyroku obejmować będzie - na podstawie art. 505¹³ § 2 k.p.c. - jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego sąd odwoławczy przyjął za własne.

Sąd Okręgowy zważył :

Apelacja nie jest zasadna.

Obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy i czy w ogóle zamierza naprawić. Roszczenie takie

należy obliczać na podstawie ustaleń co do zakresu uszkodzeń z daty zdarzenia i technicznie uzasadnionych kosztów naprawy, przy przyjęciu przewidzianych kosztów materiału i robocizny według cen z daty ich ustalenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 1988 r., I CR 151/88, uchwała SN z dnia 22 kwietnia 1997 r., III CZP 14/97, wyrok SN z dnia 20 lutego 2002r. V CKN 908/00, uchwała SN z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 sierpnia 2003r., IV CKN 387/01, LEX nr 141410).

Szkodą poniesioną przez poszkodowanego jest sam fakt pogorszenia stanu należącego do niego pojazdu, a wysokość szkody uzależniona jest jedynie od ekonomicznie uzasadnionych kosztów jego naprawy bez względu na to, czy naprawa ta w ogóle nastąpiła lub ma nastąpić. Szkodą nie jest poniesiony przez poszkodowanego wydatek na naprawę pojazdu, lecz szacunkowa wysokość tych wydatków, bowiem żadne przepisy prawa nie nakładają na poszkodowanego obowiązku naprawienia uszkodzonego pojazdu. Tak zdefiniowana szkoda nie wpływa na później podjęte czynności prawne względem uszkodzonej rzeczy, a mianowicie jej sprzedaż nie wpływa na możliwość dochodzenia odszkodowania w wysokości odpowiadającej kosztom naprawy, zakres szkód i sposób naprawy ustalany jest w dacie zdarzenia a nie w okresie późniejszym.

W związku z powyższym w przypadku podjęcia decyzji o wyborze sposobu naprawienia szkody poprzez wypłatę kwoty odszkodowania na rachunek poszkodowanego jako miarodajne koszty naprawy pojazdu powinny być brane pod uwagę obiektywne i uśrednione koszty części na rynku, nie zaś koszty proponowane przez podmiot wskazany przez zakład ubezpieczeń. Poszkodowany nie ma bowiem obowiązku dokonywać zakupu części lub przeprowadzać naprawy pojazdu we wskazanym warsztacie naprawczym. Poszkodowany ma prawo do tego, aby za ustaloną kwotę odszkodowania móc naprawić pojazd w wybranym warsztacie naprawczym przy użyciu części oryginalnych, gdy tylko nie zostało dowiedzione, że wcześniej już pojazd nie był naprawiany częściami zamiennymi. Gdy zakład takiej okoliczności nie dowiódł ekonomicznie jest uzasadniona naprawa częściami oryginalnymi. Określone części można zakupić w cenie wynikającej z obowiązujących katalogów cen producentów, takimi posługiwał się biegły ustalając wysokość szkody. Rabaty na części o których pisze apelujący nie są elementami powszechnie obowiązujących cen na rynku części zamiennych. Jeżeli w procesie wyceny wysokości szkody przyjmuje się czynniki niewystępujące na rynku lub też występujące sporadycznie, to należy uznać, że nie jest to obiektywna wycena kosztów naprawy pojazdu.

Brak także podstaw do przypisania powodowi niełojalnego postępowania, naruszającego obowiązujące go, jako wierzyciela, na podstawie art. 354 k.c., wymogi współpracy z dłużnikiem przy wykonywaniu zobowiązania, które sprowadzają się do minimalizacji szkody. Obowiązek minimalizacji skutków szkody musi być utrzymany i stosowany w rozsądnych granicach i nie powinien być wykorzystywany do nakłaniania poszkodowanego by zrezygnował z realizacji przysługujących mu praw podmiotowych. Ubezpieczyciel nie ma prawa do narzucania poszkodowanemu warsztatu, w którym ma zostać dokonana naprawa pojazdu, a także stawek za prace naprawcze czy rodzaju części zamiennych. Powszechnie wiadomym jest również, iż warsztaty niechętnie świadczą usługi naprawcze z użyciem części innych, niż nabyte u naprawiającego. Dlatego też informacja o miejscach gdzie można nabyć części z rabatami nie jest wystarczająca dla obniżenia odszkodowania należnego powodowi.

Z tych przyczyn na mocy art. 385 kpc orzeczono jak w sentencji. O kosztach postępowania orzeczono zgodnie z wynikiem na mocy art. 98 kpc w zw. z art. 391 par.1 kpc, wysokość wynagrodzenia pełnomocnika ustalono w oparciu o przepis par. 2 pkt.3 w zw. z par. 10 u.1 pkt.1 rozporz. MS w sprawie opłat za czynności radców prawnych.